

## **Parlament de l'estudiant Víctor Navarro (Grau en Comunicació Audiovisual)**

S'ha de ser realista. Vivim en un món on ser útil és el més important i la universitat ens educa per ser-ho. Hem de treballar pel progrés; pensar què podem aportar al desenvolupament, al creixement. Aixecar el nostre país i convertir-lo en una potència com ho són els Estats Units o els països del nord. Per això, cal ser realistes.

Encara que avui sigui un dia per celebrar, per estar contents, cal que acceptem la realitat: el que hem estudiat no serveix per a res. Fixeu-vos en les carreres que han passat abans: Enginyeria, Biologia... Totes són carreres de veritat, que generen diners i llocs de treball, que realment importen al conjunt de la societat. Un enginyer pot fer l'aplicació que canviarà el món, i un estudiant de medicina pot descobrir la cura per al càncer. Però, nosaltres, què podem fer? De què serveix estudiar la filmografia de Bergman? I fer una pel·lícula sobre les famílies catalanes? Desenganyem-nos, siguem realistes: de res. El món continuarà girant i res no canviarà si no ho fem. Les universitats ho van intentar; realment ens volien ajudar. El Pla Bolonya estava molt més enfocat al món professional. Gràcies a això hem pogut fer assignatures bàsiques com Economia o Indústries Culturals. Matèries importants, matèries útils i, sobretot, realistes. I ara amb el 3+2, gràcies a Déu, les futures generacions podran evitar estudiar un munt de coses inútils i fer un màster, i preparar-se realment, en concret, per a la seva vida professional.

Arribats en aquest punt, com dic, avui podem fer festa. Brindem i bevem, si voleu; però demà caldrà que assumim tot això i que ens hi enfrontem. Així, si em permeteu, crec que tenim diverses possibilitats: la primera, segurament és la més realista i pragmàtica. Ara, quan sortim, ens reunim tots a la plaça i cremem els diplomes. Comencem de zero, aprofitem que han dit que hi ha copes de cava i les podem fer servir de combustible; i demà cadascú mira webs, follets, i ens matriculem a carreres que realment importin de veritat, que siguin útils: Dret, Medicina, Matemàtiques... —jo, personalment, em decanto per la biomecànica dels circuits—. La segona opció és per als més depressius. Jo també tinc dies d'aquests. Podem resignar-nos, sumir-nos en un pou de desesperació, passar-nos l'estiu al llit amb les persianes abaixades i, un cop haguem acceptat que hem dedicat quatre anys a la inutilitat, trobar feina en una sabateria o un bar —o si tenim sort, a la botiga Apple de passeig de Gràcia— i resar perquè, si tenim fills, sabrem educar-los millor que els nostres pares, i obligar-los a estudiar economia o empenedoria. Forçar que a l'institut no es deixi enganyar amb el profe súper de filosofia o de literatura. És més, treure aquestes assignatures i deixar només les que realment importin...

La tercera opció... Bé, la tercera és per als més il·lusos. Podríem, crec que potser podríem, abraçar la nostra inutilitat, acceptar que el que hem estudiat no serveix per a res; però que les coses no han de tenir una utilitat per obligació. Acceptar que en un món on només allò útil té assegurada la supervivència, nosaltres hem decidit portar la contrària, i que tenim molta sort, en realitat.

D'aquesta manera, en acabar, no cal que cremem els diplomes; però ens podem animar entre tots, podem sortir d'aquí i presumir que hem estudiat, que hem après, pel sol plaer de fer-ho.